

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 30.08.1968, sp. zn. 5 Tz 49/68, ECLI:CZ:NS:1968:5.TZ.49.1968.1

Číslo: 31/1969

Právní věta: Zakládá-li skutek v jednočinném souběhu několik trestných činů, z nichž jenom jeden nebo některé podléhají abolicí, není možno trestní stíhání pro tyto trestné činy zastavit. V přípravném řízení se v takovém případě pouze obviněnému sdělí, že stíhaný skutek bude v důsledku amnestie posuzován jenom jako trestný čin, na nějž se abolicie nevztahuje (§ 163 odst. 5 tr. ř.).

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 30.08.1968

Spisová značka: 5 Tz 49/68

Číslo rozhodnutí: 31

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Amnestie, Zastavení trestního stíhání

Předpisy: 141/1961 Sb. § 163 odst. 5
§ 172

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 31/1969 sb. rozh.

Zakládá-li skutek v jednočinném souběhu několik trestných činů, z nichž jenom jeden nebo některé podléhají abolicí, není možno trestní stíhání pro tyto trestné činy zastavit. V přípravném řízení se v takovém případě pouze obviněnému sdělí, že stíhaný skutek bude v důsledku amnestie posuzován jenom jako trestný čin, na nějž se abolicie nevztahuje (§ 163 odst. 5 tr. ř.).

(Rozsudek Nejvyššího soudu z 30. srpna 1968, [5 Tz 49/68](#).) Nejvyšší soud zrušil pro porušení zákona v ustanoveních § 172 odst. 1, § 2 odst. 5 tr. ř. usnesení vyšetřovatele OO VB v Pardubicích z 3. června 1968 sp. zn. VV 118/68, jímž bylo podle § 172 odst. 1 tr. ř. zastaveno trestní stíhání obviněného.

Z odůvodnění:

Usnesením vyhledávacího orgánu bylo podle § 160 odst. 1 tr. ř. zahájeno trestní stíhání a podle § 169 lit. a) tr. ř. bylo sděleno obvinění z trestných činů poškozování majetku v socialistickém vlastnictví podle § 137 odst. 1, 2 tr. zák., a ublížení na zdraví podle § 223/1, 2 tr. zák., proto, že obviněný dne 3.

února 1968 při řízení nákladního automobilu nepřizpůsobil při průjezdu zatáčkou rychlost své jízdy zledovatělému povrchu vozovky, vjel do její levé poloviny, kde narazil do protijedoucího nákladního automobilu a na střetnuvších se vozidlech vznikla škoda odhadovaná na 110.000,- Kčs. Přitom byl zraněn řidič protijedoucího vozidla a spolujezdec obviněného, jejichž zranění byla považována za zranění lehká.

Okresní prokurátor nařídil podle § 169 lit. d) tr. ř. konat v této věci vyšetřování.

Usnesením vyšetřovatele OVB v Pardubicích ze dne 3. června 1968, sp. zn. VV 118/68 bylo podle § 172 odst. 1 lit. d) tr. ř. zastaveno trestní stíhání „v souvislosti se zněním § 11 lit. a) tr. ř.“ podle článku 9 lit. c) rozhodnutí presidenta republiky ze dne 9. 5. 1968 pouze pro trestný čin podle § 223 /1, 2 tr. zák., zatímco podle znění tohoto usnesení „vznesené obvinění pro trestný čin podle § 137/1, 2 tr. ř. zůstalo nedotčeno“.

Proti tomuto usnesení podal generální prokurátor ve lhůtě uvedené v ustanovení § 272 tr. ř. stížnost pro porušení zákona, v níž vyšetřovacímu orgánu vytýká, že dospěl k vadnému závěru (§ 172 odst. 1 tr. ř.) v důsledku neúplného zjištění skutečného stavu věci (§ 2 odst. 5 tr. ř.). Domáhá se proto nápravy podle § 268 odst. 2, § 269 odst. 2 a § 270 odst. 1 tr. ř.

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, shledal Nejvyšší soud, že námitky ve stížnosti pro porušení zákona uvedené, jsou oprávněné.

Usnesením vyšetřovatele byl porušen zákon v ustanovení § 172 odst. 1 tr. ř. a v ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř.

Obviněný byl stíhán pro dva trestné činy, spáchané jediným skutkem, kterým ohrozil či porušil dva různé zákonem chráněné zájmy; pouze tento skutek, tedy událost, která se skutečně ve vnějším světě stala, nikoliv tedy to, zda a které zákonné znaky je v ní možno myšlenkovými pochody orgánu shledat, je předmětem trestního stíhání. Tuto zásadu zdůrazňují formální předpisy trestního práva nejen tím, že zahajování trestního řízení váží na zjištění objektivně existujících okolností nasvědčujících tomu, že proběhl určitý děj, který vykazuje znaky trestného činu, a že tedy byl spáchán, ale i tím, že jednotlivá rozhodnutí váže výslovně na existenci skutku, o němž se řízení vede. Je to patrné zejména z ustanovení § 163 odst. 1, 2 tr. ř., § 176 odst. 2 tr. ř. a § 172 odst. 1 tr. ř.

Zastavení trestního stíhání pro skutek, o němž se vede řízení, vylučuje proto při jednošinném souběhu trestných činů, aby se toto opatření vztahovalo pouze na jeden z několika sbíhajících se trestných činů, tedy nikoliv na skutek, který se stal, ale na zákonné znaky některého trestného činu, které v něm rozhodující orgán spatřoval.

Proto také při jednošinném souběhu několika trestných činů, z nichž pouze jeden podléhá amnestii, nelze postupovat tak, že by se trestní stíhání jednoho z nich zastavilo a ohledně dalšího takovým usnesením „zůstalo nedotčeno“. Obviněnému se v takovém případě pouze podle § 163 odst. 5 tr. ř. sdělí, že skutek, pro který je stíhán, bude v důsledku amnestie posuzován jen jako trestný čin, který nepodléhá amnestii. Zastavit trestní stíhání jen pro abolovaný trestný čin tedy nelze.

Kromě porušení zákona v ustanovení § 172 odst. 1 tr. ř. porušil ovšem vyšetřovatel zákon také v ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. Výsledky vyšetřování neposkytují totiž bezpečný podklad pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pokud jde o zjištění přesných údajů o charakteru a sjízdnosti silničního povrchu v širším okolí místa dopravní nehody a o přesné určení vzniklé škody.

Z těchto důvodů vyslovil Nejvyšší soud, že napadeným usnesením byl porušen zákon v uvedeném směru, vadné rozhodnutí zrušil a vyšetřovateli přikázal, aby věc znovu projednal a rozhodl.